

Arrest

nr. 183 201 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, beide handelend in eigen naam en als ouders van X, die allen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 18 november 2016 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 december 2011 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 13 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.4. Op 10 april 2014 wordt de beslissing vermeld in punt 1.3. ingetrokken.

1.5. Op 12 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Arifi Egzona, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 29.04.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij hun land van oorsprong verlaten hebben omwille van problemen die meneer A. (...) er kende, leggen bewijzen van inburgering voor en hebben Nederlandse lessen gevolgd) Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een

onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procédures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.6. Op 12 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste, de tweede en de derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

1.7. Op 15 juli 2014 worden de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing ingetrokken.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie overgemaakt door de verwerende partij blijkt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2014, ingetrokken zijn.

De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting van 2 december 2016 dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing werden ingetrokken.

Het beroep is derhalve zonder voorwerp en dus onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen betogen onder meer dat de ambtenaar-geneesheer een eenzijdige en dus verkeerde lezing heeft gemaakt van het laatst voorgelegde attest van 11 december 2013 waar gesproken wordt over *"epilepsie door een perinataal probleem, boosheid, automutilatie, karakter- en gedragsstoornissen, vertraagde psychomotorische ontwikkeling"*, dat volgens dit attest een medicamenteuze behandeling nodig is met Fenitoïne en Lamotrigine en dat de ambtenaar-geneesheer besluit *"uit het getuigschrift dd. 11/12/2013 blijkt geen nood aan behandeling van de karakter- en gedragsstoornissen"*. De verzoekende partijen betogen dat uit deze motivering volgt dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel heeft gebaseerd op het laatst voorgelegde getuigschrift van 11 december 2013 om te besluiten dat de karakter- en gedragsstoornissen, die aanwezig zijn en niet betwist worden, niet moeten behandeld worden, dat dit in contrast is met alle voorgelegde medische attesten en dat bovendien in het besproken attest van 11 december 2013 ook staat *"Il faut continuer le suivi neurologique et psycho-éducatif"*.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er op dat in meerdere medische attesten dr. Smidts zich uitgesproken heeft over de noodzaak van medische opvolging en welke deze opvolging diende te zijn. De verzoekende partijen verwijzen naar een medisch attest van 23 januari 2013 *"Doit être suivi – en neurologie – en psychiatrie"*, naar een medisch attest van 21 mei 2013 *"Doit être suivi en neurologie et en psychiatrie"* en naar een medisch attest van 11 september 2013 *"suivi neurologique – epileptologique – suivi psychiatrique – suivi social"* en stellen dat ook in het laatst meegedeelde rapport van 11

december 2013 vermeld staat "*Il faut continuer le suivi neurologique et psycho-éducatif*". Nochtans moet volgens de verzoekende partijen vastgesteld worden dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel uitgesproken heeft over de behandeling van de epileptische aanvallen, doch niet over de psychiatrische component (de karakter- en gedragsstoornissen), dat uit het advies nergens blijkt dat onderzoek werd gedaan naar zowel beschikbaarheid als toegankelijkheid van deze specialistische zorg, dat dit een inbreuk is op de motiveringsplicht vermits uit het bovenstaande blijkt dat de twee betrokken artsen, dr. Smidts en de ambtenaar-geneesheer, hieromtrent een tegengesteld standpunt huldigen, tenzij men de niet-bespreking van de psychiatrische component als onzorgvuldig bestempelt met opnieuw inbreuk op de zorgvuldigheidsplicht. Als het om een tegengesteld standpunt gaat, dan had, volgens de verzoekende partijen, de ambtenaar-geneesheer moeten uitleggen waarom hij een ander standpunt inneemt en waarom het bijvoorbeeld niet nodig was om de eerste verzoekende partij te onderzoeken, ofwel telefonisch/schriftelijk contact op te nemen met de behandelende arts, dat dit niet gebeurd is.

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij er op duiden dat in het laatst meegedeelde rapport van 11 december 2013 werd vermeld dat er nood is aan psycho-educatieve opvolging, alsook dat uit voorgaande rapporten, die overigens gebruikt worden door de ambtenaar-geneesheer bij zijn evaluatie van het medisch dossier, blijkt dat er nood is aan psychiatrische opvolging, doch dat uit het advies nergens blijkt dat onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze specialistische zorg.

Daargelaten de vraag of de noodzaak aan psycho-educatieve en/of psychiatrische opvolging nodig wordt geacht voor de mentale retardatie met vertraagde psychomotorische ontwikkeling of voor de karakter- en gedragsstoornissen of voor beide, blijkt uit de door de verzoekende partijen bij hun aanvraag en ter aanvulling van hun aanvraag gevoegde medische attesten dat er voor de eerste verzoekende partij door de behandelende arts een noodzaak aan psycho-educatieve en/of psychiatrische opvolging wordt vermeld. Uit de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer kan geenszins afgeleid worden waarom voornoemde arts, in tegenstelling tot de behandelende arts, een dergelijke behandeling voor de eerste verzoekende partij niet nodig acht of waarom hij meent dat geen onderzoek dient te geschieden naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze door de behandelende arts vermelde noodzakelijke opvolging.

Met de enkele stelling dat geen oorzakelijke medicamenteuze of chirurgische behandeling van de mentale retardatie met vertraagde psychomotorische ontwikkeling mogelijk is en geen genezing mogelijk is en met de stelling dat uit het getuigschrift van 11 december 2013 geen nood aan behandeling voor de karakter- en gedragsstoornissen blijkt, toont de ambtenaar-geneesheer niet aan waarom hij psycho-educatieve en/of psychiatrische opvolging niet nodig acht of waarom hij meent dat geen onderzoek dient te geschieden naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze door de behandelende arts vermelde noodzakelijke opvolging.

In zoverre uit het essentieel beschouwen van de medicamenteuze behandeling en de opvolging door de neuroloog, zou kunnen afgeleid worden dat de psycho-educatieve en/of psychiatrische opvolging niet als essentieel wordt beschouwd, kan enkel vastgesteld worden dat de motieven ontbreken waarom de ambtenaar-geneesheer laatstgenoemde behandeling/opvolging niet noodzakelijk of essentieel acht of

waarom hij meent dat geen onderzoek dient te geschieden naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze door de behandelende arts vermelde noodzakelijke opvolging.

4.4. Aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan de verzoekende partijen, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet afdoende gemotiveerd is.

4.5. Met de stelling in haar nota met opmerkingen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk aangeeft dat een medicamenteuze behandeling voor de epilepsie de enige behandeling is die wordt ingenomen in België en dat hij de behandeling en de opvolging door een neuroloog als essentieel weerhoudt, toont de verwerende partij geenszins aan dat de ambtenaar-geneesheer de door de behandelende arts vermelde noodzaak aan psycho-educatieve en psychiatrische opvolging heeft beoordeeld en hieromtrent heeft gemotiveerd.

Waar de verwerende partij in haar nota verder stelt dat het niet kennelijk onredelijk is voor de ambtenaar-geneesheer om niet elke geattesteerde behandeling of opvolging als noodzakelijk te weerhouden in het licht van het wettelijk kader waarbinnen hij zijn bevoegdheid uitoefent, dat dit te meer zo is nu aan die bevoegdheid essentieel is dat hij als enige de graad van ernst, de noodzakelijke behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst beoordeelt overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat haar niet wordt tegengeworpen dat de geattesteerde behandeling of opvolging niet werd weerhouden als noodzakelijk, doch wel dat uit de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer geenszins kan afgeleid worden waarom voornoemde arts, in tegenstelling tot de behandelende arts, een dergelijke behandeling voor de eerste verzoekende partij niet nodig acht of waarom hij meent dat geen onderzoek dient te geschieden naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze door de behandelende arts vermelde noodzakelijke opvolging.

De verwerende partij houdt nog voor dat niet elke behandeling noodzakelijk is om de vreemdeling te vrijwaren voor de schending van zijn grondrechten en de verzoekende partij niet aantoonde dat dit *in casu* het geval zou zijn door louter te betogen dat een psychiatrische en psycho-educatieve opvolging werd voorgeschreven in de voorgelegde attesten.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoekende partij toekomt bij haar aanvraag een standaard medisch getuigschrift te voegen de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt (artikel 9ter, §1, vierde lid vreemdelingenwet). Gelet op het feit dat in de verschillende standaard medische getuigschriften de psychiatrische en psycho-educatieve opvolging wordt aangegeven als specifieke 'noden' in verband met de medische opvolging, werd aldus voormelde opvolging als één van de noodzakelijk geachte behandelingen vermeld. De beoordeling van het reëel risico voor het leven of fysieke integriteit of het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (artikel 9ter, §1, vijfde lid vreemdelingenwet). Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe te oordelen over de in het standaard medisch getuigschrift noodzakelijk geachte behandeling, wat zij nagelaten heeft te doen, daar in het advies van de ambtenaar-geneesheer geen enkel motief betreffende de voorgeschreven psychiatrische en psycho-educatieve opvolging terug te vinden is.

Waar de verwerende partij er nog op wijst dat uit het medisch dossier niet blijkt dat in België psychiatrische en psycho-educatieve opvolging zou zijn, dat enkel mantelzorg door het gezin gebeurt, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering die geenszins vermag het gebrek aan motivering recht te zetten.

4.6. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag van 24 oktober 2011 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de bij artikel 1 vernietigde beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER